

Indenfor Udvalget har der været Enighed om, at Reglerne om Inddrivelse af Amtstueskatterne i det hele virker tilfredsstillende, efter at den ved Lov af 20. April 1926 om Ændring i Amtstueforordningen indførte Reform er traadt ud i Livet. Udvalget har derfor væsentlig beskæftiget sig med de Skatter og Afgifter, der opkræves af Kommuner, og de Forslag, der fremsættes vedrører kun i mindre Grad Amtstueskatterne.

Da Reglerne om Skatternes *Opkrævning* faar en væsentlig Indflydelse paa, hvor stor en Del af Skatterne der gaar til Tvangsinddrivelse, har Udvalget under sin Drøftelse inddraget Spørgsmaalet om at indføre Krævesedler.

Løvrigt har Udvalgets Forhandlinger drejet sig om de skatteinddrivende Myndigheder, de enkelte Led ved Inddrivningen, Kontrol- og Tilsynsregler, Frister, Gebyrer og Omkostninger. Foruden Udpantning, som den normale Inddrivelsesmaade, har man drøftet Spørgsmaalet om Fradrag i Løn og flere andre hermed beslægtede Spørgsmaal.

Til Brug ved sine Overvejelser har Udvalget skaffet sig Oplysning om de forskellige Regler vedrørende Skatteinddrivningen i Norge, Sverige og Tyskland.

Kritikken af den gældende Ordning.

Den *Kritik*, der har været rettet imod *den nugældende Ordning*, gaar ud paa, at den er for langsom og omstændelig, og Grunden hertil antages væsentlig at være den, at der ikke, som i Tyskland eller Sverige findes nogen enkelt Myndighed, der paatager sig Inddrivelsen af Restancerne og følger Sagen lige fra det Øjeblik, da Restancelisten er udfærdiget, til det Tidspunkt, da Restancen efter de udlagte Genstandes Realisation kan indbetales til Rekvirenten. I Stedet for sker Inddrivningen ved et Samarbejde mellem de kommunale Myndigheder og Dommerkontorerne, hvilket ofte har givet Anledning til Gnidninger og bevirker en Forsinkelse af Ekspeditionen. Dette gælder navnlig, naar Talen er om Personer, der er fraflyttet den Kommune, til hvilken der skal betaales Skat. Restancen maa da, efter den gældende Ordning, først sendes til Autorisation hos Dommeren i den Retskreds, hvortil Restanten er flyttet, og derfra gaar den da, hvis Tilflytningen er sket til en Landkommune, videre til Forkyndelse og Udpantning ved Sognefogden paa Restantens nye Bopæl.

Spørgsmaalet om at lade Autorisation og Inddrivelse overgaa enten helt til Kommunerne eller helt til Dommerkontorerne.

Det Spørgsmaal, der først har frembudt sig for Udvalget, har da været dette: om det var muligt helt at tage Udpantningsvæsenet, for saa vidt angaar Skatter og Afgifter, der opkræves af Kommunerne, bort fra Dommerkontorerne og lægge Inddrivelsen i Hænderne paa Kommunerne selv, saaledes at Kommunerne selv godkendte Skatterne til Udpantning og derefter gennem kommunale Tjenestemænd (Pantefogeder) lod foretage Udpantning og eventuelt senere Realisation af det udpantede.

Med Hensyn til dette Punkt er det paa den ene Side blevet fremhævet, at Autorisationen hos Fogederne i det væsentlige er en ren formel Akt, at den ofte i betydelig Grad forsinker Inddrivelsen af Skatterne, at den jo foregaar paa Rekvirentens Ansvar, for saa vidt angaar Fordringens Rigtighed, at Fogeden i alt Fald bibeholdes som dømmende Myndighed i alle Tvistigheder vedrørende Udpantningen, og at en Henlæggelse af Autorisationen til Kommunerne ikke i nævneværdig Grad vil forøge disses Arbejde. Herimod er blevet fremhævet den principielle Betænkkelighed ved at overlade til Kommunerne, der i Skatteinddrivelsesforholdet maa betragtes som den ene Part i Forholdet overfor Skatterestanterne, selv at udføre den Akt, hvorved det Offentliges Tvangsmyndighed bringes til Anven-